

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ເດັກນ້ອຍໆ

ໂດຍ ແອວເດີ ນຽວ ແອວ ແອນເດີເສັນ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານເຖິງເດັກນ້ອຍຜູ້ເປັນພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຖິງຄວາມຮັກທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະ
ນຳມາໃຫ້ເຮົາໃນຊີວິດນີ້ ແລະ ໃນນິລັນດອນ.

ເມື່ອເຮົາມອງເບິ່ງດວງຕາຂອງເດັກນ້ອຍ, ເຮົາຈະເຫັນບຸດ ແລະ ທິດາຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ຢືນຢູ່
ກັບເຮົາໃນຊີວິດກ່ອນເກີດ.

ມັນເປັນສິດທິພິເສດທີ່ສູງສົ່ງຂອງຄູ່ສາມີ ແລະ ພັນລະຍາ ຜູ້ທີ່ຈະສາມາດມີລູກ ແລະ ປະທານ
ຮ່າງກາຍມະຕະໃຫ້ລູກໆທາງວິນຍານເຫລົ່ານີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຮົາເຊື່ອໃນຄອບຄົວ ແລະ
ເຮົາເຊື່ອໃນເດັກນ້ອຍໆ.

ເມື່ອເດັກນ້ອຍມາເກີດນຳຄູ່ສາມີ ແລະ ພັນລະຍາ, ເຂົາເຈົ້າກໍບັນລຸພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງແຜນຂອງ
ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນທີ່ຈະນຳເດັກນ້ອຍມາສູ່ໂລກ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, “ນີ້ຄືງານ
ຂອງເຮົາ ແລະ ລັດສະໝີພາບຂອງເຮົາ—ທີ່ຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດ ຄວາມເປັນອະມະຕະ ແລະ
ຊີວິດນິລັນດອນຂອງມະນຸດ.”¹ ກ່ອນຄວາມເປັນອະມະຕະ, ຈະຕ້ອງມີຄວາມເປັນມະຕະ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດຕັ້ງຄອບຄົວ. ຄອບຄົວເປັນຈຸດໃຈກາງຂອງແຜນຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ
ຢູ່ເທິງໂລກນີ້ ແລະ ຕະຫລອດຊີວິດນິລັນດອນ. ຫລັງຈາກໄດ້ຮ່ວມອາດາມ ແລະ ເອວາໃນການ
ແຕ່ງງານແລ້ວ, ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າ: “ແລ້ວກໍອວຍພອນເຂົາວ່າ, ຈົ່ງມີລູກເຕົ້າໃຫ້ມາກຫລາຍ,
ເພື່ອເຊື່ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະມີຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງຫີນ”² ໃນວັນເວລາຂອງເຮົາສາດສະດາ ແລະ
ອັກຄະສາວິກໄດ້ປະກາດວ່າ: “ພຣະບັນຍັດຂໍ້ທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ອາດາມ ແລະ ເອວາ
ນັ້ນກ່ຽວກັບຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ຈະເປັນພໍ່ແມ່ໃນຖານະສາມີພັນລະຍາ. ເຮົາກໍປະກາດວ່າ

ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບລູກໆຂອງພຣະອົງທີ່ຈະມີລູກເຕົ້າໃຫ້ມາກຫລາຍກໍຍັງມີຜົນ ບັງຄັບຢູ່.”³

ໃນສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍພຣະບັນຍັດຂໍ້ນີ້ຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກລືມລາ ຫລື ປະຖິ້ມ.⁴ ເຮົາຂໍສະແດງຄວາມກະຕັນຍູທີ່ເລິກຊຶ້ງສຳລັບສັດທາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຄູ່ສາມີ ແລະ ພັນລະຍາ (ໂດຍສະເພາະພັນລະຍາຂອງເຮົາ) ໃນຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະມີລູກ. ເມື່ອໃດຈະມີລູກ ແລະ ຈະມີຈັກຄົນນັ້ນເປັນການຕັດສິນໃຈສ່ວນຕົວລະຫວ່າງຄູ່ສາມີພັນລະຍາ ແລະ ພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ. ນີ້ເປັນການຕັດສິນໃຈທີ່ສັກສິດ—ການຕັດສິນໃຈທີ່ຕ້ອງເຮັດດ້ວຍການອະທິຖານ ຢ່າງຈິງໃຈ ແລະ ປະຕິບັດຕາມດ້ວຍສັດທາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນຳອີກ.

ເມື່ອຫລາຍປີກ່ອນ ແອວເດີ ເຈມສ໌ ໂອ ເມສັນ ແຫ່ງສາວົກເຈັດສິບໄດ້ແບ່ງປັນເລື່ອງນີ້ກັບ ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: “ການເກີດຂອງລູກຄົນທິທິກຂອງພວກເຮົາເປັນປະສົບການທີ່ລືມບໍ່ໄດ້. ໃນເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອງເບິ່ງລູກສາວນ້ອຍຜູ້ສວຍງາມຄົນນັ້ນໃນຫ້ອງພັກຂອງເດັກ ບໍ່ດົນຫລັງຈາກນາງໄດ້ເກີດ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງທີ່ແຈ້ງຊັດປະກາດວ່າ, ‘ຍັງຈະມີອີກຄົນໜຶ່ງ ແລະ ຈະເປັນຜູ້ຊາຍ.’ ຢ່າງບໍ່ສະຫລາດ, ຂ້າພະເຈົ້າພ້າວກັບໄປຫາຕຽງຂອງພັນລະຍາຜູ້ທີ່ ອິດເມື່ອຍ ແລະ ບອກນາງເຖິງຂ່າວດີນີ້. ມັນເປັນເວລາທີ່ບໍ່ເໝາະສົມໃນສ່ວນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.”⁵ ປີຕໍ່ມາ ຄອບຄົວເມສັນລໍຖ້າການເກີດຂອງລູກຄົນທິເຈັດ. ສາມ, ສີ່, ຫ້າ, ທິກ, ເຈັດ ປີຜ່ານໄປ. ໃນທີ່ສຸດ, ຫລັງຈາກແປດ ລູກຄົນທິເຈັດຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ມາເກີດ—ລູກຊາຍນ້ອຍ.

ເມື່ອເດືອນເມສາປີແລ້ວນີ້, ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ປະກາດວ່າ:

“ແຕ່ກ່ອນມາດຕະຖານຂອງສາສນາຈັກ ແລະ ມາດຕະຖານຂອງສັງຄົມເຂົ້າໄກ້ກັນໄດ້ດີ, ບັດນີ້ກໍມີຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ຫ່າງໄກກັນຫລາຍລະຫວ່າງເຮົາ, ແລະ ມັນຍິ່ງນັບມື້ນັບແຕກຕ່າງກັນ.

...

“ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງມະນຸດໄດ້ບັນຍາຍເຖິງຕົວພຣະອົງເອງວ່າຢູ່ໃນໂລກແຕ່ບໍ່ເປັນ ຂອງໂລກ. ເຮົາກໍສາມາດຢູ່ໃນໂລກແຕ່ບໍ່ເປັນຂອງໂລກໄດ້ຄືກັນ ເມື່ອເຮົາປະຕິເສດຄວາມຄິດ ແລະ ຄຳສອນທີ່ຜິດພາດເຫລົ່ານີ້ ແລະ ຄົງຢູ່ຢ່າງໝັ້ນຄົງຕໍ່ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນຊາ.”⁶

ມີຫລາຍສຽງໃນໂລກໃນເວລານີ້ທີ່ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄວາມສຳຄັນຂອງການມີລູກ ຫລື ແນະນຳໃຫ້ລໍຖ້າ ຫລື ກຳນົດລູກໃນຄອບຄົວ. ເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ລູກສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ເຂົ້າເບິ່ງບັນທຶກທີ່ອິນເຕີແນັດທີ່ແມ່ຊາວຄຣິດ ຄົນໜຶ່ງໄດ້ຂຽນ (ບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊິກຂອງ ສາສນາຈັກຂອງເຮົາ) ທີ່ມີລູກຫ້າຄົນ. ນາງໄດ້ໃຫ້ຄວາມຄິດເຫັນວ່າ: “[ການເຕີບໂຕ] ໃນສັງຄົມນີ້,

ມັນກໍ່ຍາກທີ່ຈະມີທັດສະນະຂອງພຣະຄຳພີໃນການເປັນແມ່. ... ລູກມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ກວ່າຄວາມສຳຄັນຂອງການຮຽນທີ່ວິທະຍາໄລ. ແມ່ນອນວ່າຕໍ່ກວ່າການໄປທ່ຽວທົ່ວໂລກ. ຕໍ່ກວ່າຄວາມສາມາດຈະອອກໄປທ່ຽວກາງຄືນຕາມໃຈຊອບ. ຕໍ່ກວ່າການອອກກຳລັງກາຍທີ່ສະໂມສອນ. ຕໍ່ກວ່າວຽກງານໃດໆທີ່ເຮົາຈະມີ ຫລື ຫວັງຈະມີ.” ແລ້ວນາງກ່າວຕື່ມວ່າ: “ການເປັນແມ່ບໍ່ໄດ້ເປັນງານທີ່ເຮັດເວລາຫວ່າງ, ມັນເປັນການເອີ້ນ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ສະສົມເດັກນ້ອຍເພາະເຮົາເຫັນວ່າເຂົາໜ້າຮັກກວ່າສະແຕັມ. ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດຖ້າເຮົາມີເວລາ. ການມີລູກເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານເວລາໃຫ້ເຮົາເຮັດ.”⁷

ການມີລູກທີ່ຍັງນ້ອຍບໍ່ໄດ້ເປັນເລື່ອງງ່າຍ. ຫລາຍວັນກໍ່ຫຍຸ້ງຍາກພໍ. ແມ່ສາວຄົນໜຶ່ງຂຶ້ນລົດເມກັບລູກເຈັດຄົນ. ຄົນຂັບລົດໄດ້ຖາມນາງວ່າ: “ນາງເອີຍ, ທັງໝົດນີ້ແມ່ນລູກຂອງເຈົ້າບໍ່? ຫລືວ່າເຈົ້າຊິໄປກິນເຂົ້າປ່າ?” ນາງໄດ້ຕອບວ່າ, “ທັງໝົດແມ່ນລູກຂອງຂ້ອຍ, ແລະ ມັນບໍ່ງ່າຍຄືການໄປກິນເຂົ້າປ່າເລີຍ!”⁸ ໃນເມື່ອໂລກມັກຖາມວ່າ “ທັງໝົດນີ້ແມ່ນລູກຂອງເຈົ້າບໍ່?” ພວກເຮົາຂໍຂອບໃຈທີ່ທ່ານໄດ້ສ້າງບັນຍາກາດທີ່ປອດໄພພາຍໃນສາສນາຈັກສຳລັບຄອບຄົວ, ບ່ອນທີ່ເຮົາໃຫ້ກຽດ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອບັນດາແມ່ທີ່ມີລູກນ້ອຍ.

ເຖິງພໍ່ຄົນຊອບທຳ, ບໍ່ມີຄຳດີພຽງພໍທີ່ຈະສະແດງຄວາມກະຕັນຍູ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ເຂົາຮູ້ສຶກຕໍ່ຂອງປະທານທີ່ນັບຖ້ວນຂອງພັນລະຍາທີ່ຈະມີ ແລະ ລ້ຽງດູລູກຂອງເຂົາ.

ແອວເດີເມສັນໄດ້ມີປະສົບການອີກຢ່າງໜຶ່ງສອງສາມອາທິດຫລັງຈາກໄດ້ແຕ່ງງານທີ່ຊ່ອຍໃຫ້ເພິ່ນຈັດລະດັບຄວາມສຳຄັນຂອງໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນຄອບຄົວຂອງເພິ່ນ. ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ: “ມາຣີ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແກ້ຕົວວ່າເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຜ່ານຜ່າການຮຽນທາງການແພດມັນກໍ່ຈຳເປັນທີ່ນາງຕ້ອງເຮັດວຽກຕໍ່ໄປ. ເຖິງແມ່ນວ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາ [ຢາກ] ເຮັດ, ແຕ່ລູກໆຕ້ອງມານຳຫລັງ. ຂະນະທີ່ໄດ້ອ່ານວາລະສານຂອງສາສນາຈັກທີ່ບ້ານຂອງພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນບົດຄວາມຂອງແອວເດີ ສະເປັນເຊີ ດັບບັນຍູ ຄົມໂບ ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງໃນຕອນນັ້ນ, [ທີ່ເນັ້ນເຖິງ] ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ກ່ຽວກັບຊີວິດແຕ່ງງານ. ຕາມຄຳຂອງແອວເດີ ຄົມໂບ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບສັກສິດຢ່າງໜຶ່ງຄືການມີລູກໃຫ້ມາກຫລາຍ. ບ້ານຂອງພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ [ຢູ່ໃກ້ໆ] ຕົກບໍລິຫານຂອງສາສນາຈັກ. ຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງໄປຫ້ອງການນັ້ນທັນທີ ແລະ ພາຍໃນ 30 ນາທີຫລັງຈາກໄດ້ອ່ານບົດຄວາມຂອງເພິ່ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຕົວເອງນັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າແອວເດີ ສະເປັນເຊີ ຄົມໂບ.” (ນີ້ຈະເຮັດບໍ່ໄດ້ງ່າຍໃນເວລານີ້.) “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິບາຍວ່າຂ້າພະເຈົ້າຢາກເປັນທ່ານໝໍ. ບໍ່ມີທາງເລືອກທາງອື່ນແຕ່ຕ້ອງເລື່ອນການມີລູກ. ແອວເດີ ຄົມໂບ ໄດ້ຮັບຟັງດ້ວຍຄວາມອິດທິນ ແລະ ແລ້ວໄດ້ຕອບດ້ວຍສຽງຄ່ອຍໆວ່າ, ‘ບະລາເດີ ເມສັນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະສົງໃຫ້ເຈົ້າຝ່າຝົນພຣະບັນຍັດຂໍ້

ສຳຄັນຂໍ້ໜຶ່ງຂອງພຣະອົງບໍ່ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນທ່ານໝໍ? ດ້ວຍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະສາມາດມີຄອບຄົວ ແລະ ຍັງເປັນທ່ານໝໍໄດ້. ສັດທາຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ່ນໍ້?”

ແອວເດີ ເມສັນ ໄດ້ກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ: “ລູກຄົນທຳອິດຂອງເຮົາໄດ້ເກີດພາຍໃນປີຕໍ່ມາ. ມາຣີ ແລະ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພາກັນເຮັດວຽກໜັກ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍໄດ້ເປີດປະຕູສະຫວັນໃຫ້ເຮົາ.”
ຄອບຄົວເມສັນ ໄດ້ມີລູກອີກສອງຄົນເປັນພອນກ່ອນເພິ່ນຈົບຈາກໂຮງຮຽນການແພດສີ່ປີຕໍ່ມາ.⁹

ຕະຫລອດທົ່ວໂລກ, ນີ້ເປັນວັນເວລາແຫ່ງເສດຖະກິດທີ່ບໍ່ທຸ່ນທຸ່ງ ແລະ ການເງິນທີ່ບໍ່ແນ່ນອນ.
ໃນກອງປະຊຸມເມື່ອເດືອນເມສາ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຖ້າທ່ານເປັນ
ຫ່ວງນຳການຈັດທາທາງການເງິນໃຫ້ແກ່ພັນລະຍາ ແລະ ຄອບຄົວ, ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ທ່ານແນ່ໃຈ
ວ່າບໍ່ມີຄວາມອັບອາຍທີ່ຄູ່ສາມີພັນລະຍາຈະເກັບທ້ອນ ແລະ ປະຢັດ. ສ່ວນຫລາຍແລ້ວໃນ
ລະຫວ່າງເວລາທີ່ມີການທ້າທາຍນີ້ແຫລະທີ່ທ່ານຈະໃກ້ຊິດກັນຫລາຍຂຶ້ນ ຂະນະທີ່ທ່ານຮຽນຮູ້ທີ່
ຈະເສຍສະລະ ແລະ ເລືອກການຕັດສິນໃຈທີ່ຍາກ.”¹⁰

ຄຳຖາມທີ່ສັງເກດເຫັນຂອງແອວເດີ ຄົມໂບ ທີ່ວ່າ “ສັດທາຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ່ນໍ້?” ນຳເຮົາໄປສູ່
ພຣະຄຳພິສັກສິດ.

ອາດາມ ແລະ ເອວາ ບໍ່ໄດ້ຄອດລູກຄົນທຳອິດຂອງເຂົາເຈົ້າໃນສວນເອເດນ. ຫລັງຈາກຖືກໄລ່
ອອກໄປຈາກສວນ, “ອາດາມ [ແລະ ເອວາ] ເລີ່ມໂຖດິນ. ... ອາດາມຮ່ວມກັບພັນລະຍາ
ຂອງລາວ ແລະ ນາງຄອດບຸດ ແລະ ທິດາໃຫ້ເຂົາ ແລະ [ໂດຍໃຊ້ສັດທາ] ເຂົາເລີ່ມທະວີຂຶ້ນ
ແລະ ຕື່ມໃຫ້ເຕັມແຜ່ນດິນໂລກ.”¹¹

ບໍ່ໄດ້ແມ່ນຕອນທີ່ຢູ່ໃນບ້ານຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ເຢຣູເຊເລັມ, ນຳຄຳ, ເງິນ ແລະ ຂອງມີຄ່າທັງຫລາຍ,
ທີ່ລີໄຮ ແລະ ຊາໂຣຢາ, ໂດຍໃຊ້ສັດທາ, ໄດ້ຄອດຢາໂຄບ ແລະ ໂຈເຊັບ ລູກຊາຍຂອງ
ເຂົາເຈົ້າ. ນັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ວກັນດານ. ລີໄຮໄດ້ກ່າວເຖິງໂຈເຊັບລູກຊາຍຂອງ
ເພິ່ນວ່າ “ລູກຄົນທຳອິດຂອງພໍ່ໃນວັນເວລາແຫ່ງຄວາມ ລຳບາກຂອງພໍ່ຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ວ
ກັນດານ.”¹² ລີໄຮໄດ້ກ່າວເຖິງໂຈເຊັບວ່າ, ລູກເກີດໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ວກັນດານຄວາມທຸກ
ທໍລະມານຂອງພໍ່; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃນວັນແຫ່ງຄວາມສະຫລົດໃຈອັນໃຫຍ່ຫລວງທີ່ສຸດຂອງ
ພໍ່ແມ່ຂອງລູກທີ່ໄດ້ເກີດລູກມາ.¹³

ໃນພຣະທຳອົບພະຍົບ ຊາຍ ແລະ ຍິງສອງຄົນໄດ້ແຕ່ງງານ ແລະ ແລ້ວດ້ວຍໃຊ້ສັດທາ,
ໄດ້ມີລູກຊາຍນ້ອຍຄົນໜຶ່ງ. ບໍ່ໄດ້ມີປ້າຍທີ່ຕ້ອນຮັບໃນປະຕູທີ່ປະກາດການເກີດຂອງລາວ.
ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອລາວໄວ້ເພາະວ່າ ຟາອາໂລ ໄດ້ສັ່ງວ່າລູກຜູ້ຊາຍຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ

ທີ່ເກີດໃໝ່ທຸກຄົນຕ້ອງ “ຖືກຖິ້ມລົງທີ່ແມ່ນ້ຳນົນ.”¹⁴ ທ່ານກໍຮູ້ເລື່ອງນີ້ດີ: ເດັກຊາຍຄົນນັ້ນຖືກວາງໄວ້ດ້ວຍຄວາມຮັກຢູ່ໃນເຮືອນນ້ອຍທີ່ເຮັດຈາກຫຍ້າອີ້, ປ່ອຍໄປໃນແມ່ນ້ຳ, ຄອຍດູແລໂດຍເອື້ອຍຂອງລາວ, ລູກສາວຂອງຟາລາໂອໄດ້ພົບເຫັນ ແລະ ຖືກລ້ຽງດູໂດຍແມ່ຂອງລາວເອງ. ເດັກຄົນນັ້ນຖືກລົງຄືນໃຫ້ລູກສາວຂອງຟາລາໂອ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເອົາລາວມາເປັນລູກຂອງນາງ ແລະ ໄດ້ເອີ້ນຊື່ລາວວ່າ ໂມເຊ.

ໃນເລື່ອງທີ່ເຮົາຮັກຫລາຍກ່ຽວກັບການເກີດຂອງກຸມມານນ້ອຍຄົນໜຶ່ງ, ບໍ່ໄດ້ມີຫ້ອງທີ່ຖືກເອີ້ນ ຫລື ອູ່ທີ່ມີຍີ່ຫໍ້—ມີພຽງແຕ່ຮາງຫຍ້າສຳລັບພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງໂລກ.

ໃນ “ວັນເວລາທີ່ດີທີ່ສຸດ [ແລະ] ເວລາທີ່ຮ້າຍທີ່ສຸດ,”¹⁵ ໄພ່ພົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍໃຊ້ສັດທາ, ບໍ່ເຄີຍລົມ, ປະຕິເສດ, ຫລື ລະເລີຍຕໍ່ “ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບລູກໆຂອງພຣະອົງໃຫ້ມີລູກເຕົ້າທີ່ມາກຫລາຍ.”¹⁶ ເຮົາກໍກ້າວໄປໜ້າດ້ວຍສັດທາ, ອີກເທື່ອໜຶ່ງໂດຍຮູ້ວ່າການຕັດສິນໃຈວ່າຈະມີລູກຈັກຄົນ ແລະ ຈະມີເຂົາ ເມື່ອໃດກໍແມ່ນລະຫວ່າງສາມີ ແລະ ພັນລະຍາ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເຮົາບໍ່ຄວນຕັດສິນກັນແລະກັນໃນເລື່ອງນີ້.

ການມີລູກເປັນເລື່ອງທີ່ຄຸນເຄືອງງ່າຍທີ່ສາມາດເປັນເລື່ອງທີ່ເຈັບປວດສຳລັບສະຕິຜູ້ຊອບທຳທີ່ບໍ່ມີໂອກາດທີ່ຈະແຕ່ງງານ ແລະ ມີຄອບຄົວ. ຕໍ່ທ່ານສະຕິຜູ້ສູງສິ່ງ, ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຮູ້ຈັກຄຳອະທິຖານ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງທ່ານ. ພວກເຮົາມີຄວາມກະຕັນຍູພຽງໃດສຳລັບອິດທິພົນທີ່ດີເລີດຂອງທ່ານ, ຮ່ວມທັງການເອື້ອມອອກໄປດ້ວຍອ້ອມແຂນທີ່ຮັກແພງ ໄປຫາເດັກນ້ອຍທີ່ຕ້ອງການສັດທາ ແລະ ຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງທ່ານ.

ການມີລູກກໍສາມາດເປັນເລື່ອງທີ່ໂສກເສົ້າສຳລັບຄູ່ສາມີທີ່ແຕ່ງງານ ແລະ ໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດມີລູກທີ່ເຂົາເຈົ້າຕື່ນເຕັ້ນຢາກມີ ຫລື ສຳລັບພັນລະຍາ ແລະ ສາມີທີ່ວາງແຜນຈະມີຄອບຄົວໃຫຍ່ ແຕ່ໄດ້ຮັບຄອບຄົວນ້ອຍໆເປັນພອນ.

ເຮົາບໍ່ສາມາດອະທິບາຍສະເໝີໄປເຖິງຄວາມລຳບາກຂອງຊີວິດມະຕະ. ບາງເທື່ອຊີວິດ ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ຍຸດຕິທຳ—ໂດຍສະເພາະເມື່ອຄວາມປາຖະໜາທີ່ຢັ້ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ ແມ່ນຈະເຮັດຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາ. ໃນຖານະຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ທ່ານແນ່ໃຈວ່າຄຳສັນຍານີ້ແນ່ນອນວ່າ: “ສະມາຊິກຜູ້ຊື່ສັດທີ່ສະພາບການຂອງເຂົາເຈົ້າບໍ່ອຳນວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນຂອງການແຕ່ງງານນິລັນດອນ ແລະ ການເປັນພໍ່ແມ່ໃນຊີວິດນີ້ຈະໄດ້ຮັບພອນທັງໝົດທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້ໃນຊີວິດນິລັນດອນ, ເມື່ອເຂົາເຈົ້າຮັກສາພັນທະສັນຍາທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັບພຣະເຈົ້າ.”¹⁷

ປະທານເຈ ສະກອດ ໂດຣິອາສ ປະທານເຂດເຜີຍແຜ່ທີ່ ເປຣູ ລີມາ ຕາເວັນຕົກ ໄດ້ເລົ່າເລື່ອງ ລາວຂອງເພິ່ນ ແລະ ພັນລະຍາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຟັງ. ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ແບັກກີ້ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ແຕ່ງງານກັນເປັນເວລາ 25 ປີໂດຍບໍ່ສາມາດມີລູກ ຫລື ລູກ [ບຸນທຳ]. ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍົກ ຍ້າຍຫລາຍເທື່ອ. ການແນະນຳຕົວໃນແຕ່ລະບ່ອນກໍເປັນເລື່ອງອິດອັດໃຈ ແລະ ບາງເທື່ອກໍ ເປັນເລື່ອງທີ່ເຈັບຊ້ຳ. ສະມາຊິກໃນຫວອດກໍສົງໃສວ່າເປັນຫຍັງພວກຂ້າພະເຈົ້າ [ຈຶ່ງບໍ່ມີ] ລູກ. ເຂົາເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ທີ່ສົງໃສຄົນດຽວ. ພວກຂ້າພະເຈົ້າກໍສົງໃສຄືກັນ.

“ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນອະທິການ, ສະມາຊິກໃນຫວອດໄດ້ສະແດງຄວາມຫ່ວງໄຍວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີປະສົບການກັບເດັກນ້ອຍ ແລະ ຄົນໄວລຸ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂອບໃຈເຂົາເຈົ້າ ສຳລັບຄວາມສະໜັບສະໜູນຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຂໍຮ້ອງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໃຫ້ເວລາຂ້າພະເຈົ້າ ຝຶກຄວາມຊຳນານໃນການລ້ຽງລູກກັບລູກໆຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າກໍໃຫ້ອະນຸຍາດດ້ວຍຄວາມຮັກ.

ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລໍຄອຍ, ໄດ້ມີທັດສະນະ, ແລະ ໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງຄວາມອົດທົນ. ຫລັງຈາກ 25 ປີ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບນາງນິກໂຄ ອາຍຸສອງປີ ແລະ ແລ້ວ ເດັກເກີດໃໝ່ມາລ້ຽງເປັນລູກບຸນທຳ. ບັດນີ້ຄົນແປກໜ້າກໍຍ້ອງຍໍພວກຂ້າພະເຈົ້າທີ່ມີຫລານທີ່ ໜ້າຮັກສວຍງາມ. ພວກຂ້າພະເຈົ້າກໍຫົວຫລິ້ນ ແລະ ບອກເຂົາເຈົ້າວ່າ, ‘ເດັກນ້ອຍນີ້ເປັນລູກ ຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາດຳລົງຊີວິດກັບຄືນຫລັງ.’”¹⁸

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເຮົາບໍ່ຄວນຕັດສິນກັນໃນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ສັກສິດ ແລະ ເປັນສ່ວນຕົວນີ້.

“ແລະ [ພຣະເຢຊູ] ກໍເອົາເດັກນ້ອຍຜູ້ໜຶ່ງ ... ກອດເດັກນ້ອຍນັ້ນ [ແລະ] ກ່າວວ່າ ...

“ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຕ້ອນຮັບເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງຢ່າງນີ້ໃນນາມຂອງເຮົາ, ກໍຕ້ອນຮັບເຮົາ; ແລະ ຈະຕ້ອນຮັບ ... ຜູ້ທີ່ໄດ້ສົ່ງເຮົາມາຄືກັນ.”¹⁹ ຊ່າງເປັນພອນທີ່ປະເສີດທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຕ້ອນຮັບບຸດ ແລະ ທິດາຂອງພຣະເຈົ້າສູ່ຄອບຄົວຂອງເຮົາ.

ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງສະແຫວງຫາເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈ ແລະ ຍອມຮັບພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍຄວາມຖອມຕົນ ແລະ ດ້ວຍການອະທິຖານ, ຮັບຟັງສຸລະສຽງຂອງພຣະວິນຍານ ສັກສິດດ້ວຍຄວາມຄາລະວະ.

ຄອບຄົວເປັນຈຸດໃຈກາງຂອງແຜນນິລັນດອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານເຖິງ
ເດັກນ້ອຍຜູ້ເປັນພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຖິງຄວາມຮັກທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະນຳມາໃຫ້ເຮົາໃນຊີວິດນີ້ ແລະ
ໃນນິລັນດອນ, ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Moses 1:39.
2. ປະຖົມມະການ 1:28.
3. “ຄອບຄົວ: ການປະກາດຕໍ່ໂລກ ,” *Liahona*, Nov. 2010, 129.
4. ອີງຕາມການສຳຫລວດກວດກາຊຸມຊົມປະຈຳປີຢູ່ໃນອາເມຣິກາ, ຫ້ອງການສຳມະໂນຄົວ
ແຫ່ງສະຫະລັດໄດ້ລະບຸວ່າ, “ລັດຢູທາມີຄອບຄົວໃຫຍ່ກວ່າລັດອື່ນໆ, ສາມາດມີລູກຫລາຍກວ່າໝູ່,
ຄົນອາຍຸປານການມີໜ້ອຍກວ່າໝູ່, ຄົນໜຸ່ມແຕ່ງງານໄວກວ່າໝູ່ ແລະ ຜູ້ເປັນພັນລະຍາໄດ້ຢູ່ເຮືອນ
ເອົາລູກຫລາຍກວ່າລັດອື່ນ” (“Who Are Utahns? Survey Shows We’re Highest,
Lowest, Youngest,” *Salt Lake Tribune*, Sept. 22, 2011, A1, A8).
5. ອີເມວຈາກ ແອວເດີ ເຈມສ໌ ໂອ ເມສັນ, 25 ມິຖຸນາ 2011.
6. Thomas S. Monson, “Priesthood Power,” *Liahona*, May 2011, 66, 67.67.
7. Rachel Jankovic, “Motherhood Is a Calling (and Where Your Children Rank),” July 14, 2011, desiringgod.org.
8. See thejokes.co.uk/jokes-about-children.php.
9. ອີເມວຈາກ ແອວເດີ ເຈມສ໌ ໂອ ເມສັນ, 29 ມິຖຸນາ 2011.
10. Thomas S. Monson, *Liahona*, May 2011, 67.
11. See Moses 5:1--2.
12. 2 ນິໄຟ 2:1.
13. 2 ນິໄຟ 3:1.
14. ອົບພະຍົບ 1:22.
15. Charles Dickens, *A Tale of Two Cities* (Signet Classic, 1997), 13.
16. *Liahona*, Nov. 2010, 129.
17. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 1.3.3.
18. ອີເມວຈາກປະທານເຈ ສະກອດ ໂດຣີອາສ, 28 ສິງຫາ 2011.
19. ມາຣະໂກ 9:36--37.